

Arrest

nr. 263 686 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de gemeente Merksplas, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Merksplas van 16 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 september 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Verzoeker werd op 2 oktober 2014 gerepatrieerd naar Suriname.

1.3. Op 29 oktober 2014 trad verzoeker in Suriname in het huwelijk met L.M.V., een Nederlandse vrouw.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigerde op 4 mei 2017 het huwelijk tussen verzoeker en L.M.V. te erkennen.

1.5. Verzoeker diende op 7 maart 2019 bij de Nederlandse autoriteiten een aanvraag in tot afgifte van een toeristenvisum. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.6. Verzoeker is, volgens zijn verklaringen, sedert 2 april 2019 in het Rijk.

1.7. Op 28 juni 2021 werd verzoeker door de politiediensten aangetroffen en hij werd een dag later voorgeleid bij de onderzoeksrechter wegens de verkoop van verdovende middelen en illegaal wapenbezit.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 juni 2021 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.9. Op 3 augustus 2021 diende verzoeker, in functie van L.M.V., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van en burger van de Unie.

1.10. De burgemeester van de gemeente Merksplas nam op 16 augustus 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 19 augustus 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 03/08/2021 werd ingediend door:

Naam : [S.]

Voorna(a)m(en) : [W.S.]

Nationaliteit : Suriname

[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te ; Merksplas Steenweg op Wortel 1 A000

om de volgende reden geweigerd :

De woonstcontrole is negatief. Het Centrum voor Illegalen is een gesloten centrum. Het is een transit-centrum waar de personen tijdelijk verblijven. Het Centrum Illegalen kan niet aanzien worden als een hoofdverblijfplaats conform de Algemene Onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregisters, gecoördineerde versie van 31 maart 2019, zodat een inschrijving aldaar niet mogelijk is.

En uit de adrescontrole en de controle van het rijksregister blijkt dat het familielid die de gezinshereniging opent, niet op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven.

Op heden begeeft de opsteller zich ter plaatse.

Er is geen persoonlijke huisraad aanwezig of er zijn geen persoonlijke meubels aanwezig. Enkel is er persoonlijke kledij aanwezig.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Allereerst betwist verzoeker dat een opsteller/wijkagent zich ter plaatse zou hebben begeven. Verzoeker heeft geen wijkagent gezien.

Uit niets blijkt dat enige effectieve controle van de verblijfplaats van verzoeker is uitgevoerd in tegenstelling tot wat wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Artikel 52 KB 08.10.1981 stelt:

§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [zes maanden] te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt

In de mate waarin verweester haar beslissing van 31.05.2021 steunt op een negatieve woonstcontrole waaraan geen (effectieve) vaststellingen zijn voorafgegaan, is die beslissing strijdig met de bepalingen van artikel 52 KB 08.10.1981 en onvoldoende gemotiveerd.

Zij stemt niet overeen met de werkelijkheid.

De draagwijdte van de notie verblijfplaats wordt door de gemeente Merksplas miskend onder verwijzing naar de hoofdverblijfplaats en onderrichtingen uit het bevolkingsregister, daar waar de wetgeving inzake de bevolkingsregisters geen toepassing vindt op diegenen die in een gesloten centrum voor niet-verblijfhouders verblijven (arrest RvV 28 april 2020, nr. 242.604).

Tenslotte bewijst verweester niet dat de onderrichtingen waarnaar zij in de bestreden beslissing verwijst enige verordenende kracht bezitten.

De bestreden beslissing is hiermee op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbegin[...]sel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine)."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat toepassing wordt gemaakt van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 om verzoekers verblijfsaanvraag af te wijzen. Verweerder heeft aangegeven dat een gesloten centrum voor illegalen niet kan worden beschouwd als een hoofverblijfplaats en dat uit een adrescontrole en een controle van het Rijksregister blijkt dat het familielid in functie van wie verzoeker een recht op verblijf laat gelden niet op het grondgebied van de gemeente Merksplas is ingeschreven.

Door aan te geven dat hij meent dat de feitelijke vaststellingen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet correct zijn toont verzoeker geenszins aan dat de motivering van deze beslissing niet precies en volledig en derhalve niet afdoende is. Verweerder heeft duidelijk aangegeven op welke feitelijke en juridische grondslag hij de bestreden beslissing nam. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. De Raad merkt verder op dat artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Het familielid waarnaar wordt verwezen in artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreft het in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde familielid van een burger van de Unie dat deze burger “begeleidt of zich bij hem voegt”. De verblijfplaats van voormeld familielid zal dus in regel de verblijfplaats zijn van de burger van de Unie. Verweerder heeft met deze logica rekening gehouden en opgemerkt dat L.M.V., het “familielid” in functie van wie verzoeker een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, niet op het grondgebied van de gemeente Merksplas verblijft. Uit de inlichtingen waarover de Raad beschikt blijkt dat deze vrouw in Hoogstraten verblijf houdt. Verweerder heeft daarnaast onderzocht of, ondanks het feit dat L.M.V., de te vervoegen vreemdeling, niet in Merksplas verblijft, kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf er zijn verblijfplaats heeft. Hij heeft, op grond van een door de politie uitgevoerd onderzoek, geconstateerd dat verzoeker weliswaar tijdelijk wordt vastgehouden in een gesloten centrum op het grondgebied van de gemeente Merksplas met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk, doch dat dit niet toelaat om te besluiten dat deze laatste zijn hoofverblijf in Merksplas heeft.

Verzoekers betoogt dat hij zelf geen wijkagent heeft gezien doet geen afbreuk aan het feit dat uit de stukken waarover de Raad kan beschikken blijkt dat er wel degelijk een controle door een inspecteur van de politie gebeurde.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder is uitgegaan van een verkeerde feitenvinding of dat hij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Waar verzoeker verder betoogt dat verweerder een incorrecte invulling geeft aan het begrip “verblijfplaats”, zoals bedoeld in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan de Raad slechts vaststellen dat hij dit niet aannemelijk maakt door erop te wijzen dat de onderrichtingen waarnaar verweerder verwijst geen verordenende kracht hebben. Het feit dat een onderrichting geen verordenende kracht heeft impliceert immers niet dat er niet nuttig naar kan worden verwezen om een invulling te geven aan een begrip dat in een bepaalde regelgeving niet nader is gedefinieerd. Ook door te duiden dat in een arrest van de Raad – dat geen precedentswaarde heeft – werd aangegeven dat de bepalingen van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de

vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten niet van toepassing zijn op personen die in een gesloten centrum verblijven toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat de loutere vaststelling dat hij zich tijdelijk in een gesloten centrum voor illegale vreemdelingen in Merksplas bevindt niet tot de conclusie leidt dat hij daar zijn “*verblijfplaats*” heeft, zoals voorzien in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt tevens op dat de vaststelling van de verblijfplaats in casu is vereist met het oog op de eventuele inschrijving in de bevolkingsregisters en dat niet blijkt dat een vreemdeling kan worden ingeschreven op het adres van een gesloten centrum voor illegale vreemdelingen. Bovendien moet worden gesteld dat verzoeker zelf aangaf dat hij zich bij de administratieve diensten van de stad Hoogstraten aanmeldde met het oog op zijn inschrijving op een adres in deze stad en hij dus bezwaarlijk kan voorhouden dat hij elders zijn verblijfplaats heeft.

Een schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

2.3. Ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs niet blijkt dat verzoeker enig belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het staat immers niet ter discussie dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de (vorige) verblijfplaats van L.M.V. besloot dat het huwelijk dat zij in Suriname afsloot met verzoeker in België niet kan worden erkend. Er blijkt niet dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Hoogstraten, waar L.M.V. heden woont, voormeld huwelijk alsnog erkende. Een eventuele vernietiging van de in casu bestreden beslissing kan er, gezien het ontbreken van een in België erkende bloed- of aanverwantschapsband met L.M.V., bijgevolg niet toe leiden dat alsnog een gunstig gevolg kan worden gegeven aan verzoekers aanvraag van 3 augustus 2021 tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van L.M.V. Ter terechtzitting legt verzoekers raadsman een stuk neer waaruit blijkt dat verzoeker op 11 oktober 2021 een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende “*als partner in het kader van een duurzame relatie*”. Dit stuk bevestigt dat verzoeker heden verblijft in Hoogstraten en dat hij zelf erkent dat hij zich momenteel niet op enige huwelijksband met L.M.V. kan beroepen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK